רבנים ומקובלים ליוו את ההצבעה במפד"ל

(המשך מעמוד ראשון)

ניסן סלומינסקי (מקום 10): "קלטתי בכל מקום את חרדת האמת של החברים להרס כל מה שבנינו בתחום החינוך והזהות היהודית ב־44 שנות המדינה".

אברהם שטרן (מקום 8): "נדהמתי מהפידגון, במיוחד המיפגש של צירי סניף המפלגה בגבעתיים".

ח"כ יגאל ביבי (מקום 4): "הרצון הכנה של החברים לאיזון דעות ברשימה לכנסת הוא שהרשים אותי כמעט בכל מקום שבו הופעתי".

עו"ד דינה האן (מקום 16): "הפתעת חיי חיכתה לי בקריית גת, בית יפה מבחינה פיזית ויפייפה מבחינה אנושית".

אברהם שטרן (שמיני ברשימה לכנסת):

תרשתי את הסניפים, השתתפתי בוועד־בית נפגשתי אישית עם לא מעט חברי מרכז. יצרתי קשר בדרך זו או אחרת עם 900 צירים המייצגים את כל גווני הקשת של המפד"ל. תוויה נעימה להיפגש עם הוותיקים ובעיקר להכיר את הצירים הצעירים ב־300 במספר. במיוחד נרשם בזכרוני המיפגש עם צעירי רמת־גן־בנבעתיים בסניף המפלגה בגבעתיים. המנחה היה ד"ר הסניף, סגן ראש העיר, הרב יחיאל ושרמן. הוא פתח את הדיון והציע שכל אחד מהמועמדים, הרב יצחק לוי ואנוכי ידבר 10 דקות ולאחר מכן יציגו החברים שאלות. באותן 10 דקות כל־אחד יציג בקצרה הדרכות הראשונות את "האני מאמין" שלו ובחמש הדקות האחרונות יסביר מדוע הוא ראוי להיות ח"כ. הצעתי שהרב לוי יהיה ראשון גם בגלל היותו רב וגם בגלל מעמדו כחבר־כנסת. ואז הציע הרב לוי שינוי בהצעה של הרב ושרמן: כל אחד ידבר חמש דקות על "האני מאמין" שלו ובחמש הדקות השניות יסביר לנוכחים למה עמית לעימות ראוי להיות ח"כ. כשדיבר, הוא הרעיף עלי שבחים עד שנאלצתי לכוף ראשי בין ידי. כמובן שגמלתי לו בהתאם. זו היתה אחידת "הפירגון" ברוב המקרים של כל המרוץ הזה.

ובאן מלה נוספת על הצירים החרדים. בשני בתי ספר תיכוניים מקיפים פגשתי שניים מחברי המרכז החרדים. בעפולה את שמעון אברג'ל (שניף מגדל העמק) ובקריית־ים את שלמה זריה. שניהם מבהיבי כמנהלים. שניהם צעירים, אקדמאים בוגרי הסכנין (במחשבים ומתמטיקה) שהחליטו לעשות הסבה במקצועם וראו שליחות וייעוד בתחום החינוך. השניים מנהלים מוסדות לתאגדת־העיונות הדתית ומדינה ישראל. כשיצאתי מהם, מכל אחד בנפרד, התרגשתי ביותר ואמרתי לעצמי: יש לנו עתיד ועתודה מנהיגותית לציונות הדתית.

□ □ □

גב' דינה האן (במקום ה־16 ברשימת המתמודדים):

באחד הימים במקפץ המפרך הזה, בשעות אחה"צ הגעתי עם בעלי, אריה, לקריית גת, כדי לפגוש את הצירים בציבי המקום, מחמת חוסר תיאום, לא המתין לנו במקום האיש שאמור היה לסייע בידנו לפגוש את הצירים. פתחנו את רשימת הצירים והרימונו לטלפונים אליהם מבלי שהכרנו איש מהם. חלקם היו בעבודה ואחד מהם הזמין אותנו לביתו "בעוד רבע שעה". המתנו מעבר לזמן הזה, כדי לאפשר לו להיערך לבואנו ולנח מעט לאחר יום עבודה. משכאנו פגשתי את המתפת חיי. לא ידעתי למה לצפות, שהרי אנו באים מסביבה גיאוגרפית וחברתית אחרת. בעל הבית, ציון בוחבוט, קיבל את פנינו. בית יפה חיצונית ופנימית ויפהפה מבחינה אנושית. ציון ואשתו נתגלו כאנשים מקסימים ומשרתה שנסכה על עיניהי היום (הפיגועים) ועל עיניהי התנועה גלשה עד לשעה מאוחרת. פשוט לא רציתי לקום ולעזוב. כך נרקמה ידידות אמת ואני בטוחה שתהיה לה המשך. הוא עודד את רוחי משנודעו לו התנאצות והביע צער על שלא זכיתי במקום גבוה יותר. המפגשים האלה והזיכרויות הללו פתחו בפני עולם חדש שלא הכרתיו. זה היה הרווח האישי שלי במסע הבחירות הזה.

□ □ □

ח"כ יגאל ביבי (מקום רביעי ברשימה) התרשם עמוקות מהרצון הכן של חברי המרכז, שהרשימה לכנסת תהיה מאוזנת.

"בחוג בית בחיפה הופעתי יחד עם צבי הנרל. נכחה במקום חברה ותיקה, חוה קרייצר, שהקשיבה לדבריהם בקשב רב. זאת פנתה להנרל: יכול להיות שאתה מוצא חן בעיני, אבל, לא אוכל להוסיף את שמך לרשימה. שכן, אם אוסיף אותך, אפגע במישהו אחר מהחונים שאתה מייצג ואני לא אתן. שלא יהיה איזון ברשימה לכנסת". הסנגון הזה חוזר על עצמו כמעט בכל מקום שבו הופעתי".

□ □ □

ניסן סלומינסקי (מקום עשירי ברשימה): "בלי גופי תמיכה יצרתי תשתית של יחידות־אמת בהרבה סניפים ומקומות עם אנשים שלא יודעתים קודם לכן. בכל המיפגשים ספגתי את התחושה, כי אנשים חרדים, חרדים מאד מפני האפשרות, שכל מה שנבנה ב־44 השנים האחרונות בתחום החינוך והתורה, והזהות היהודית והאופי היהודי של המדינה, התיישבות וארץ־ישראל – ח"ו עומד להיהרס. זאת, אם כל מה שקרה בקואליציה הזאת יימשך ב־4 השנים הבאות. זו הפעם הראשונה שלחברי המרכז ישנה תביעה נחרצת, שיקום שומר לכל מפעל האחידים הזה של הציונות הדתית. פעם אמרו "מי צריך בכלל את המפד"ל?

בסוד שיח

פתאום הכל מבינים שהכל עלול ח"ו להימחק בקלות.

□ □ □

הנן שרת (ששי ברשימה): היתה אלי פנייה מעשרות אנשים ממש, חברי מרכז שאמרו לי בערך כך: כל המועמדים מתקשריב אלינו והעובדה שאתה לא עשית זאת, מכבידה עלינו מאד להצביע עבורך אתה לא התקשרת אלינו, אבל הילדים שלנו התקשרו אלינו ואמרו לנו: "לא תצביעו בעדו, הוא לא יהיה ברשימה, אז לא נצביע בעד המפד"ל. זה שימח אותי ושמחה אותי המודעות של הצעירים הללו לנעשה בתנועתנו. מכאן אני מתכוון לפנות אליהם בקריאה: אם אכן דרשתם, אז עכשיו לעבודה, כדי שאפילו הברנו הטוב ח"כ אבנר שאקי ימלא את מקומו בכנסת הבאה".

הממשל של רבי מאיר מפרימישלאן

בראש חודש ניסן, אתמול, ציינו נכדיו שליטי"א וחסידיו של "הסבא קדישא" מגראדזיסק, רבי אלימלך שפירא זצוק"ל, 103 שנה להסתלקותו.

תוקר החסידות הנודע, ההיסטוריון ר' יצחק אלפסי, ריכז חומר מרתק על האדמו"ר הזה, שכונה "זקן אדמו"רי פולין" והמוני חסידים שיחרו לפתחו.

נכדיו מזיווג שני, הם האדמו"ר ממשיך השושלת, רבי אלימלך שפירא שליט"א (ונאחל לו כאן רפואה שלמה) ומיודענו ר' יוסקה שפירא ני', מהדמויות הבולטות בציונות הדתית. (אחד מניניו הוא הרב דוד שפירא, רב "בית הכרם" בירושלים.)

רבי אלימלך מגראדזיסק היה משופע ב"יחוסים". אביו הקוה"ט "השרף ממוגלניצה", רבי חיים מאיר יחיאל ממוגלניצה זצוק"ל, היה הנכד של "המגיד מקוזניץ" זצוק"ל ושושריו משתרגים גם מרבי אלימלך מליזנסק זצוק"ל.

בגיל 80(!) השתדך בזיווג שני עם בתו הצעירה של האדמו"ר רבי שמואל חיים מחנצשין זצוק"ל (אשתו של האדמו"ר מחנצשין היתה צדקת גזכות עצמה. נפטרה בהיותה מעל לגיל תשעים ועם הסתלקות בעלה האדמו"ר, היתה מקבלת "קווי־טלך" ומספרים עליה, כי לבשה "טלית קטן" והקפידה על קלה כחמורה.)

לאחר נישואיה נכנסה אשתו השניה של רבי אלימלך אל אביה האדמו"ר מחנצשין ובכתפו על כי השיאה לאדם בא בימים והביעה חששה, כי לא תזכה לפרי־בטן. "יצאי החזצה" – נער בה אביה – "את כבר בהריון". ואכן, נולדו להם שני בנים. האחד: לימים האדמו"ר מפיאסצנה, רבי קלמן קלונימוס שפירא (על שמו של בעל "מאור ושמש") זצוק"ל והשני: מאדמו"רי הצינזות הדתית, רבי ישעיהו שפירא זצוק"ל (על שמו של השליח הקדוש) המוכר אולי יותר כיניניו "האדמו"ר החלוץ".

אבל הקדמנו את המאוחר ונחזור דקה לימי ילדותו של רבי אלימלך זצוק"ל.

אביו של רבי אלימלך, "המוגלניצער", היה מהמקושרים אל רבי מאיר מפרימישלאן זצוק"ל ובאחד הימים לקח את שני בניו, את רבי אלימלך ואת רבי יעקב יצחק מבלעגדוב אל "הפרימישלאנער", כדי שיברכם. בעומדם לפניו, פתח ואמר רבי מאיר מפרימישלאן: היה פעם מלך ולמלך היו שנים בנים, שרבו ביניהם על המלוכה. אמר הבכור לו נאה למלוך משום שאני בכור לאב. השיב לו השני: לי יאה למלוך ולי יאתה המלוכה, כי נולדתי בעת שאבי היה כבר מלך. ובוויכוח הזה בין השניים ניצח הבן הצעיר.

ומשלו של "הפרימישלאנער" התקיים בפועל. כאשר נפטר "המוגלניצער", הכתירו החסידים את הבן הצעיר, את רב אלימלך לאדמו"ר עליהם. והוא לא אכזב. דמות מנהיגותית, בעל מראה מרשים ביותר, למדן עצום והמוני חסידים נסעו ל"חצרו", כדי לזכות בברכתו, ואצלו נושעו רבים רבים מצרותיהם.

סיפר השבוע חסיד זקן ובר־אורין: בחיות הסבא שלי ילד קטן, לקחה אותו אמו לרבי אלימלך, כדי שיברכו. מילא. האדמו"ר את מבוקשה ובירכו בברכה המשולשת בתורה. ביקשה האם, אשה תמימה ביעלת אמונת חכמים פשוטה, מהאדמו"ר, כי ישים ידיו על ראש הבן וככה יברך אותו. הרבי קרא לנבאי שלו, ר' פייבל ושאל אותו בנוכחות האם ובנה: מה אתה אומר, איך מברכים? בפה או בידיים? דומני שמברכים בפה הלא כן? יסבי זכר את המעמד הזה כמעט כל יום בחייו. הרבי ופניו המאירות, האופן שבו התייחס לבקשת אמו והרצינות שבה בירך את סבי, השאירו עליו רושם עז ביותר.

אחד מתלמידיו היחידים של רבי אלימלך מגראדזיסק, היה הרבי מאוסטרובצה זצוק"ל, נאון עולם, קדוש עליון, שצם 40(!) שנה ולמעשה כל אדמו"רי פולין באותה עת, ראו בו כתובה לעצה ולברכה.

סיפורי הישועות שלו יכולים למלא ספר עב־כרס, וזכור במיוחד אותו סיפור על אחד מחסידיו, שעמד למשפט והיה צפוי לעונש חמור. נכנס החסיד אל רבי אלימלך בדחילו ורחימו עם "הקוויטל" ו"הפתידון" ופרץ בבכי מר וביקש מרבי אלימלך שיחוס עליו ועל משפחתו ויתפלל עליו שייצא בשלום מהמשפט הזה. "מה אני יכול לעשות? – שאל האדמו"ר, והחסיד המשיך להתחנן על נפשו. "יראה לי" – הרגיעו רבי אלימלך. "כי הישועה שלך נמצאת בווורשא. אז סע לווורשא".

נסע החסיד לווורשא ולא ידע מה בעצם עליו לעשות. חזקה עליו עצת האדמו"ר ששמעו יצא בכל רחבי פולין כפועל ישועות והוא החל מסתובב ברחובות ורשא ובשווקיה. למחרת היום, בעודו הולך בשוק תפוס בראיונותיו, ניגש אליו ערל צעיר כשתחת בית שחיו ערימה עם כתבים והציע לו אותם למכירה ונקב במחירים. ביקש החסיד להיטיב מהגוי ולהמשיך בדרכו אך הוא הפציר בו חזור והפצר שיקנה ממנו את הכתבים. החליט החסיד לעיין בניירות המוצעות למכירה וגילה להתפעתו המרובה, כי הכתבים הם תיק התביעה שלו, שהגיע בדרך לא דרך לידי הערל. הסביר החסיד למוכר הצעיר, כי אין בכיסו את הסכום המבוקר והציע לו לקבל חלק מן הכסף, את מה שיש בכיסו "ובעיניך תראה שלא אעשה. בזה אתה שימוש ואשרוף את הניירות כאן במקום". הסכים הגוי לעיסקה, קיבל את סכום הכסף המובטח ובשריפת התיק, מילא החסיד את כל תנאיה.

ובהיותו בביקור בעיירה של סבו "המגיד מקוזניץ" ניתך גשם זלעפות ארצה. ביקש רבי אלימלך לצאת את הבית, כדי להגיע לראדום, אלא שבגלל הגשם העז לא נראה היה, כי הנסיעה תצא אל המעל. ישבו מלוויו בבית והמתינו אולי יחדל הגשם. והגשם המשיך בשלו. קרא רבי אלימלך לאחד ממשמשיו בקודש והורו לו: "צא החוצה, תביט חשמיטה ואמור לגשם, כהרבי מגראדזיסק חייב לנסוע לראדום..." סבר השמש כי האדמו"ר מתלצף ונשאר לשבת על מקומו. כעבור כמה דקות חזר אליו האדמו"ר ושאל אותו: "נו, עשית מה שביקשתי? ממך לעשות!" שתק השמש ולא ענה. חזר האדמו"ר על בקשתו: "צא החוצה ותאמר מה שביקשתי ממך לומר". מילא השמש אחר הוראת הרבי ולהפתעת כל הנוכחים במקום, חדל הגשם מרדת. נסעה המרכבה לראדום ומיד בהגיעה לבית המיועד באותה עיירה, חזר הגשם לרדת כאילו רק חיכה שהצדיק יינכס מתחת לקורות־גג.

ועוד מסופר עליו: באחד מימי השבוע, בעת שקיבל "קווי־טלאך" מחסידיו והיה באמצע שיחה עם אחד מהם, ניגש בהבהילות מכר של אותו חסיד וביקשו, שיאפשר לו להגיש את "הקוויטל" לאלתר, משום שהרכבת עומדת בתוך דקות לצאת לדרכה. שמע האדמו"ר את בקשת החסיד ונף בו על שהעז להפריעו באמצע העיון ב"קוויטל" של חברו. "אצלי" – אמר רבי אלימלך – "לקבל קוויטל" זה כמו להתפלל "שמונה עשרה", כעומד לפני המלך ממש".

מספרים, כי באחד הכנסים של אדמו"רי פולין, ראה רבי אלימלך זצוק"ל את האדמו"ר מגור בעל "שפת אמת" לאחר שהתבונן בו כמה דקות הפטיר: "יש לי על מי להשאיר את יחדות "פולין". ואכן, לאחר מספר שבועות עלה השמימה. זיע"א.